

А сжиятъ мигъ, не далеко, се заби грамаденъ снарядъ въ земята, пръсна се и заедно съ пръстътъ и камънитѣ отхвърли въ страни и храбриятъ Иванъ.

— Ахъ... Боже мой, — изохка ротниятъ му, като закри съ ржка лицето си... — защо го не спрѣхъ?..

Но когато той пакъ погледна, Иванъ бѣше станалъ и изчезваше тъкмо въ дима.

— Братко, — чу Иванъ прѣдъ себе си, уплашенъ викъ.

И той скочи, сграби лежащия въ дъното на окопа живъ трупъ и съ мжка го прѣметна прѣзъ плещитѣ си.

* * *

При ясно небе прѣзъ нощта, между многото ранени на прѣвързочния пунктъ, дзамата братя на носилки една до друга, лежеха подъ смокинови дръвчета, държеха се за ржка, гледаха звѣздитѣ и тихо плачеха... отъ радость.

Георги Даневъ.

